

Danmarks forpligtelser efter disse beskyttelsesdirektiver.

- Begrænsning af de midlertidige retsvirkninger af et rejst fredningsforslag
- En præcisering af forholdet imellem fredninger og naturgenopretning, således at naturgenopretningsprojekter ikke kan gennemtvinges ved en fredning, med mindre staten/amtet, som betaler naturgenopretningen, kan anbefale fredningen.
- Der er i øvrigt ikke foreslået ændringer i fredningsinstituttet og den særlige myndighedsstruktur, der er knyttet hertil, ligesom den samlede fredningsindsats forudsættes opretholdt på det nuværende niveau.

2.5. Bygge- og beskyttelseslinjerne

2.5.1. Baggrund

Naturbeskyttelsesloven indeholder i kapitel 2 bestemmelser om beskyttelseslinjer langs kyster og vandløb og omkring søer, skove, fortidsminder og kirker. Nogle har været indeholdt i loven siden den første lov i 1937 og andre er kommet til senere. Klitfredningslinjen langs den jyske vestkyst blev med naturbeskyttelsesloven fra 1992 videreført fra de tidligere sandflugtslove og har udover et naturbeskyttelsesformål til formål sikre, at sandflugtsrisikoen ikke øges, og at sandflugt i nødvendigt omfang dæmpes på de klitfredede strækninger. Skovbyggelinjen og bygge- linjen omkring kirker omfatter kun bebyggelse, mens de andre også omfatter bl.a. beplantning, terrænændringer m.v.

Bestemmelserne kan fraviges konkret ved dispensation efter lovens § 65. For langt de fleste sager er dispensationskompetencen henlagt til amterne, men for visse sager i byzone kan kommunerne træffe afgørelse om dispensation. Afgørelser om dispensation fra klitfredningslinjen træffes af miljøministeren (Skov- og Naturstyrelsen). Afgørelser om dispensation kan påklages til Naturklagenævnet.

På baggrund af Naturklagenævnets afgørelser er der dannet en efterhånden langvarig dispensationspraksis, hvor navnlig bestemmelserne om strandbeskyttelseslinjen og klitfredningslinjen administreres meget restriktivt – en praksis der følger af lovens krav om, at dispensation kun kan meddeles i særlige tilfælde, og som er forudsat ved ændringerne af naturbeskyttelsesloven i 1994 (lov nr. 439 af 1. juni 1994 (»Kystloven«)) og i 1999 (lov nr. 282 af 12. maj 1999).

Ved disse lovændringer blev klitfredningslinjen og strandbeskyttelseslinjen generelt udvidet fra 100 m til

300 m. I sommerhusområder blev 100 m linjen dog opretholdt. Beskyttelseslinjerne er dog ikke 300 m/100 m overalt. Efter loven er linjerne ved bekendtgørelser i de enkelte amter ved ministerens bestemmelse fastlagt nærmere kysten end 300 m/100 m på strækninger, der er berørt af bebyggelse. Ministerens beslutning er truffet efter indstilling fra den midlertidigt nedsatte Strandbeskyttelseskommission.

Særligt for klitfredningslinjen gælder, at den på strækninger med særlig sandflugtsrisiko med hjemmel i lovens § 9 er fastholdt i en større afstand fra kysten, ligesom de ældre klitfredninger af bl.a. indlands-klitter efter den tidligere sandflugtslov er opretholdt.

2.5.2. Ændringsforslaget

Kystloven indebar, at den nye strandbeskyttelseslinje ligesom klitfredningslinjen blev lagt fast, således at den ikke længere følger den til enhver tid værende basislinje, dvs. begyndelsen af den sammenhængende landvegetation. Det betyder en enklere retstilstand, og amterne skal ikke længere træffe afgørelse om strandbeskyttelseslinjens beliggenhed i de konkrete sager om dispensation, hvor spørgsmålet rejses. Bestemmelserne om linjernes forløb er ændret redaktionelt som følge heraf. Det er endvidere præciseret i lovtæksten, at linjerne visse steder forløber i kortere eller – for klitfredningens vedkommende – længere afstand fra basislinjen end 300 m/100 m,

Forslaget indeholder en ændring af § 69 om miljøministerens adgang til at ophæve eller reducere beskyttelseslinjer, idet der indsættes en bestemmelse om fastsættelse af vilkår i forbindelse med ophævelse. Bestemmelsen skal sikre, at en lokalplan, hvor en beskyttelseslinje efter anmodning fra en kommune er ophævet eller reduceret, ikke efterfølgende kan erstattes af en ny plan, der tillader en anvendelse, der vil være i strid med de hensyn, som lovens beskyttelseslinjer skal varetage. I bestemmelsen præciseres, at en ophævelse eller reduktion af en beskyttelseslinje er knyttet til den pågældende lokalplan, og at linjen genindtræder, hvis ikke andet bestemmes.

Bestemmelserne om revision af klitfrednings- og strandbeskyttelseslinjen er opretholdt, men samlet i forslaget til § 69 a.

Bestemmelsen i lovens § 18 om fortidsmindebeskyttelseslinjen er i forslaget blevet omformuleret som en konsekvens af, at selve beskyttelsen af fortidsminderne i lovens §§ 12-14 a flyttes til museumsloven, men omformuleringen af bestemmelsen indebærer ikke realitetsændringer.